

hurtig kunde finde hen til vedkommende Kornnævn og hæve de Penge, der retmæssig tilkom ham.

Jeg kan ikke undlade at fremdrage en anden Lov, som er analog med nærværende Tilfælde. Den 26. Juni 1917 vedtog den høje Rigsdag en Lov om at give en Slags Præmie for Vintersæd leveret i Efteraaret 1916 eller i Foraaret 1917. Af denne Lov, Nr. 328 af 26. Juni 1917, skal jeg tillade mig at oplæse § 2. Der staar der: „Der kan af Statskassen i nedennævnte Tilfælde udover den i § 1 c. nævnte ydes en Godtgørelse til Landbrugere, der af deres egen Avl af Høsten 1916 har afleveret Rug og Hvede til Brødkorn eller Saasæd. Godtgørelsen beregnes for enhver Landejendom (særskilt Brug) for sig og udbetales, naar den paagældende Landbruger paa behørig Maade godtgør, at han af Rug og Hvede af egen Avl, Høsten 1916, har afleveret mere end 8 Tdr. Rug og Hvede pr. Td. Hartkorn (Ager- og Engs-Hartkorn) til Købmand, Møller, Bager, Stat eller Kommune til Brug som Brødkorn“.

I Efteraaret 1916 havde man fastsat Afleveringspligt og Maksimalpris for Hvede og Rug og altsaa ikke givet de vedkommende noget som helst Løfte udover det Beløb, som Maksimalprisen lød paa — den var, saa vidt jeg husker, den Gang 18 Kr. 50 Øre for Rug og 21 Kr. for Hvede. Men den 26. Juni 1917 vedtog den høje Rigsdag, at de Mennesker, som havde afleveret mere Vintersæd end 8 Tdr. pr. Td. Hartkorn, skulde have en Efterbetaling af 2 Kr. pr. Tønde. Nu skulde man da tro, at Efterbetalingen i Henhold til den Bestemmelse, som Ministeriet nu har truffet, skulde tilfalde de Mennesker, som paa det Tidspunkt, Loven blev givet, havde Brugsretten over Jorden. Men saa vidt mig bekendt er noget saadant ikke sket; nej, disse Penge blev udbetalt til de Mennesker, som havde afleveret Sæden i 1916.

Den Gang man i 1917 lovgav paa dette Omraade, gav man en Efterbetaling til Mennesker, som man intet havde lovet i Forvejen, nemlig til dem, som havde afleveret Sæden. Nu derimod staar vi med en Lov, som giver de Mennesker, der har afleveret Sæd, Løfte om en Efterbetaling; men nu giver man Efterbetalingen til en anden! Dette gaar virkelig ud over min Forstand og langt ind i andres.

Den Tid er forbi, hvor Indenrigsministeren kunde udstede Bekendtgørelser og Forordninger, hvorefter alle sig have at

rette. Derfor maa jeg meget energisk paatale den Afgørelse, som her er truffet, en Afgørelse, som jeg finder ligger udenfor almindelig menneskelig Opfattelse. Nævnene tvinger en vis Del af Landets Borgere til at søge deres soleklære Ret gennem Domstolene i Stedet for, at Administrationen skulde yde dem den Ret, som Loven hjemler dem.

I denne Forbindelse vil jeg gerne henstille til den højtærede Indenrigsminister, at han lader det store Materiale, som allerede er indkommet eller meget snart vil indkomme i Anledning af § 13 i Kornloven af 1919, blive tilgængeligt for Rigsdagens Medlemmer, saaledes at disse derigennem kan følge de forskellige Afgørelser, som Ministeriet træffer i disse Sager.

Jeg skal slutte med at henstille til dette høje Tings Medlemmer for Fremtiden at være meget agtpaagivende overfor de Bemærkninger, der følger med de Lovforslag, som bliver lagt paa det høje Tings Bord. Jeg synes, at det Tilfælde, som her foreligger, viser, at en saadan Agtpaagivenhed i allerhøjeste Grad kræves.

Indenrigsministeren (Rode): Indtil videre Udtalelser foreligger, skulde jeg mene, at den Henstilling, som det ærede 6te Medlem for Præstø Amt nu rettede til det høje Ting, med nogen Begrundelse kun kan rettes til ham selv. Der er ingen andre end det ærede Medlem, som har udtalt, at den Bestemmelse, der findes i Loven, og dennes Motiver ikke stemmer med hinanden, og at disse sidste ikke har været Udtryk for, hvad Rigsdagen ønskede. Det ærede Medlem har derimod udtalt det. Det ærede Medlem burde derfor, den Gang dette Lovforslag kom frem, have vist den Agtpaagivenhed at læse Lovforslaget og dets Motiver og, hvis han fandt Uoverensstemmelser derimellem eller noget urigtigt deri, da at paatale det, stille Ændringsforslag og eventuelt faa dem gennemført.

Det ærede Medlem har ikke hørt, hvad jeg sagde i min første Bemærkning, thi saa vilde han ikke nu have kunnet udtale, at med Hensyn til den foregaaende Lov, hvor der var en Godtgørelse og for øvrigt ogsaa en Afgift, havde Indenrigsministeriet handlet modsat af den Maade, hvorpaa det har handlet ved denne Lov. Thi jeg udtalte netop, at det var ved Afgørelsen i Henhold til denne tidligere Lovs Bestemmelser, at Indenrigsministeriet først havde fastsat og udtalt, at man burde lade saavel Godtgørelse som Afgift følge Jorden. Det er den Opfattelse, som Ministeriet udtalte ved-